

Doma hořely kominíčky a hrály koledy. Bylo uklizeno, podlahy vydrhnutý, okna se blejskala, na lustru jmelí. Porcelánová mísa po mámě byla plná salátu. Kapra jsem zrovna smažila. Beruška mi dělala v kuchyni společnost. Kouřila cigaretu a pila korzára.

„Hlavně to nespal jako minule,“ ucedila. „Minule byl černej jak bota.“

„Hele, kdybych měla vaření jako koníčka, bylo by to všecko jiný,“ vysvětlovala jsem. „Ale já vařím, protože to nikdo nechce vzít za mě. Tak co ode mě chceš? Zázraky?“

„Zázraky snad ani ne,“ mínila Beruška. „Bude úplně stačit, když nám z toho nebude všem špatně.“

„Uvidíme. Nic neslibuju.“

„Máš nějaký novoroční předsevzetí, Viky, hele?“

„Jedno jo. Dost ráda bych začala kouřit.“

„Si děláš srandu ze mě.“

„Proč? Fakt se to chci naučit. Když vidím, jak to všechny uklidňuje.“

„Bude ti blbě, akorát. Pro tebe to není.“

„Proč by to pro mě nebylo? Jsem horší než ostatní, nebo co?“

„Ale ne, tak jsem to nemyslela. Jseš jako lunt, akorát z toho ještě zhubneš. Zhubneš a zežloutneš.“

„A co. Stejnak na mně nikomu nezáleží.“

„No jo. Blbý Vánoce.“ Berenika si dolila korzára. „Jseš naměkko. Někdy si říkám, jestli by ten Štědrej den neměl taky už jít do ...“

„Beruško!“

„No jo, snad jsem tolik neřekla. Moc piju. Dneska. Štědrej den je spíš pro děti. Ty to prožívaj. Ale my?“

„Ale my to taky prožíváme, podívej, úplně nás to rozhodilo. Kdybys měla děti...“

„A s kým, prosím tě? Nevíš, s kým? S Kubelkou třeba? Naposled měl takovej astmatickej záchvat, že jsem musela volat houkačku a jet s ním na áro. To by byl otec. Panečku. Vždyť za něj dejchaj přístroje. Jak by při tom mohl vychovávat dítě?“

„Tak se nemáš seznamovat v tom zatraceným špitále. A v tý putyce taky ne. Seznamuj se jinde.“

„Kde? Na prolejačkách před barákem?“

„Hele, víš co? Zapal mi.“

„No jo. Tak začneme s výukou. Ale nejdřív obrať kapry, jo? Tak. Dej cigáro do pusy, kristepane, filtrem ho dej do pusy, jo, tak je to správně. Jinak by sis zapálila filtr, a to je děsnej zážitek.“

„Ahoj,“ ozval se za námi stříbrný hlásek.

Anka.

„Naši se hádali. Táta odešel. Máma brečí. Myslela jsem... jestli by vám to nevadilo... váš táta říkal, ať jdu klidně dál... Co děláte?“

„Kapra. A mimoto se Viktorie učí kouřit.“

„To jde dělat dohromady?“

„No samo. I když... Ty, hele, Viky, nepálí se to?“

„Jenom malinko. Dobrý je to. To je prima, Anko, že jsi tady. Bereniko, tak už mi zapal.“

„Táák, šup, už to je. Hoříš, Viktorie, hoříš. To je velké okamžik v tvém životě. Tuhle chvíli si zapamatuj. Tvoje první cigareta.“

„Jaký to je?“ Ance zase už září oči.

„Moc ti to nejde.“ Berenika je naopak kritická. „Dýmáš jako sedmihlavej drak.“

„Teda abych řekla pravdu,“ pokašlávám, „tak teda žádnéj zázrak.“

„Obrať kapra. Náhodou je to zázrak. Ale nepřijde hned napoprve. Musíš se k němu dopracovat pilným cvičením. Holka zlatá, k zázrakům vede cesta trnitá. Támhletoho kapra taky obrať, na toho jsi zapomněla.“

Na okno ťuká déšť se sněhem. Tma už je černá jako oči zlého čaroděje. Venku svítí lampy a okna, ulice jsou prázdné. Provázky mokrého sněhu se váhavě spouštějí k zemi a tají. Svatá noc brečí jak nešťastně zamilovaná holka. Měsíc se schoval už dávno. Večeříme. Mosazný svícen uprostřed stolu. Smrkové chvojí ve váze. Bílý ubrus. Anka zářící víc než svíčky.

„Je nás u stolu pět,“ řekla tetinka. „Lichej počet. To znamená neštěstí. Tak to do roka půjde jeden z nás pod kytky. Hádejte, kdopak to bude.“

„Já,“ řekl otec. „Dočkat se nemůžu. Konečně budu mít klid. Žádné výdaje. Žádné úcty. Budu poslouchat slavíky a jak šumí túje. Jak já se na to těším!“